

зазначений інститут стимулює договірну дисципліну, активність сторін під час здійснення своїх прав та обов'язків, посилює взаємний контроль за виконанням останніх. По-друге, він упорядковує майнові відносини, вносить ясність і визначеність в існування, припинення та зміну цивільних правовідносин. По-третє, інститут позовної давності полегшує встановлення судами об'єктивної істини в справі, сприяючи таким чином винесенню правильних судових рішень.

Список використаних джерел

1. Цивільний кодекс України. – Київ : Паливода А. В., 2017. – 386 с.
2. Цивільний кодекс України. Коментар / за заг. ред. Є. О. Хариртонова, О. М. Калітенко. – Одеса : Юрид. літ., 2004. – 1112 с.
3. Конституція України [Електронний ресурс]: Закон України від 28 черв. 1996 р. № 254к/96-ВР. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/card/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>. – Назва з екрана.
4. Коврижкіна О. Позовна давність як гарантія захисту цивільних прав та інтересів / О. Коврижкіна // Юридичний журнал. – 2010. – № 4. – С. 22–26.

Колодій Анастасія Петрівна, здобувач ступеня вищої освіти бакалавр Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: доцент кафедри фінансового права та фіскального адміністрування Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент *Буличева Н. А.*

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ ЯК ВЕКТОР ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

У сучасних умовах корупція становить реальну загрозу національній безпеці не лише України, а й більшості країн світу. За оцінками експертів і вчених, наприкінці ХХ – на початку ХХІ ст. в умовах розбудови «дикого капіталізму» відбулися

певні деформації, які створили реальні передумови для поширення корупції в органах законодавчої, виконавчої та судової влади й органах місцевого самоврядування.

Вивчення закордонних програм, які спрямовані на протидію хабарництву та корупції, що підтвердили на практиці свою ефективність, засвідчило перспективи запозичення позитивного іноземного досвіду в аналізованій сфері, зокрема таких країн, як Великобританія, Німеччина та США [1].

Великобританія має найдавніші традиції протидії корупції. Система антикорупційних механізмів цієї країни врегульована на законодавчому рівні. Перший закон про корупцію в державних органах був прийнятий ще 1889 року, закони про запобігання корупції (1906, 1916) були реакцією суспільства на поширення цього соціально-політичного явища. На відміну від традиційних правових принципів, ці закони вимагають від посадових осіб доводити свою невинність.

Надзвичайно важливою у Великобританії є роль громадської думки, що стежить за динамікою негативних явищ у суспільстві. Здебільшого громадські дебати точаться навколо питань, пов'язаних із лобіюванням політичного впливу, моральним кліматом, хабарництвом, зловживаннями службовців місцевих органів влади, поліції, митної служби тощо.

Протидія корупції в Німеччині ґрунтується на виконанні завдання щодо знищення матеріальної, насамперед фінансової, бази злочинних угруповань. Цього досягають двома шляхами: конфіскаційним (конфіскація майна) і створенням належної правової бази для унеможливлення відмивання «брудних» грошей. Передбачено обов'язок банківських установ надавати правоохоронним органам інформацію про операції з грошима в розмірі понад 20 тис. німецьких марок за умов, що ця інформація буде використана виключно для розслідування.

У цій країні триває процес створення реєстру корумпованих фірм за зразком Ізраїлю. Суть цього заходу полягає в тому, що фірму, яку включено до такого реєстру, позбавляють права виконувати будь-які державні замовлення, вона стає об'єктом пильної уваги з боку правоохоронних органів [2].

У законодавстві США поняття корупції посадовців визначено досить широко. Воно передбачає низку протиправних діянь, передбачених у чотирьох главах розділу 18 Зводу законів:

1) «Хабарництво, нечесні доходи та зловживання становищем публічними посадовцями»; 2) «Посадовці та службовці за наймом»; 3) «Здирництво і погрози»; 4) «Вибори і політична діяльність».

У Зводі законів детально визначено, які категорії посадовців є особами, що одержують хабарі. Відповідальності за дачу хабара підлягає будь-яка особа, яка дає, пропонує, обіцяє що-небудь цінне публічному посадовцю або кандидату на цю посаду з протиправною метою. Законодавство США передбачає обмеження ділової активності колишніх державних посадовців після звільнення з органів державної влади.

Отже, за кордоном антикорупційне законодавство розвивається в напрямі використання всього арсеналу правових засобів протидії (не тільки кримінально-правових), вважаючи пріоритетними запобіжні.

Здійснений аналіз протидії корупційним злочинам у Великобританії, Німеччині та США дає змогу сформулювати засади національної антикорупційної стратегії:

1) політична воля вищого керівництва держави в протидії корупції, сформована на її підґрунті єдина державна політика в цій сфері, яка передбачатиме комплекс заходів державного, політичного, економічного, соціального і правового характеру;

2) соціальний контроль з боку громадянського суспільства за системою державного адміністрування, забезпечення можливості порушення в окреслених межах кримінального переслідування правопорушників;

3) незалежність судової влади та жорстока підзвітність осіб, наділених владними повноваженнями.

Ці положення, на наш погляд, є фундаментом успішної національної антикорупційної політики в Україні.

Список використаних джерел

1. Шевчук О. О. Практика зарубіжних країн у боротьбі з корупцією [Електронний ресурс] / О. О. Шевчук, В. П. Глоба. – Режим доступу: <http://www.pravoznavec.com.ua/period/article/13803/%СБ>. – Назва з екрана.

2. Чепелюк В. А. Досвід зарубіжних країн в боротьбі із корупцією [Електронний ресурс] / В. А. Чепелюк. – Режим доступу: <http://www.antykor.info/dosv%D1%96d-zarub%D1%96zhnikh-kra%D1%97n-u-borotb%D1%96-z-korupc%D1%96%D1%94ju/>. – Назва з екрана.